

Vedkommende lægger nemlig bag sig hele den Drifts- og Besiddelsesrisiko, som vil være forbunden med det Prisfald, der fra alle Sider ventes kortere eller længere Tid efter Krigen. Der er saaledes ikke en Gradsforskell, som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) mente, men en Væsenforskell.

Jeg indrømmer, at det med nogen Ret kan siges, at Skatten er irrational set i Belysning af, at der ogsaa har været store realiserede Formuer i de foregaaende Krigsaar, der ikke er blevet ramt som skattepligtig Indtægt. Saaledes gaar det imidlertid altid, naar en ny Skat skal indføres. De, den rammer i første Omgang, kan med nogen Ret paaberaabe sig, at Kolleger eller Samfundsborgere, der har haft lignende Fordele forud for den nye Skat, ikke er blevet ramt af en saadan. Jeg synes ikke, man egentlig kan sige, at det er en Skat, der faar tilbagevirkende Kraft, naar den forelægges og eventuelt vedtages et halvt Aar, før det Skatteaar begynder, i hvilket Skatten skal forfalde. Saafremt Forslaget kun bestemte, at denne Formueforøgelse blev at betragte som skattepligtig Indtægt overfor den almindelige Indtægtsskat saavel til Stat som til Kommune, saa vilde jeg ikke nære nogen Betænkkelighed ved at fastholde Kravet, men jeg erkender, at naar en saadan Indtægt tidligere var helt fri som skattepligtig Indkomst, saa er det haardt, hvis den nu skal ind under Merindtægtsskatten. Det er derom, der synes at være nogen Uenighed. Saa vidt jeg har bragt i Erfaring, har den højtærede Finansminister oprindeligt tænkt at skride til en højere Skat paa enhver Art Formueforøgelse under Krigen, og naar man har undladt at skelne mellem en ny Skat paa almindelig Formueforøgelse og en særlig, noget større Skat paa de ved Konjunkturerne erhvervede Merformuer, saa er det vistnok alene af skattetekniske Hensyn. Jeg hører, at Finansministeren siger Nej, det har ikke været Ministerens Tanke, saa har jeg misforstaaet ham. Jeg vilde i hvert Fald finde, at det ikke var nogen daarlig Tanke at skelne mellem den forøgede Formue og den Merformue, som kan konstateres som Følge af Krigskonjunkturerne, men jeg tror imidlertid, at skatteteknisk set er det ganske uigennemførligt. Hvis derfor det ærede Medlem fra Æbeltoft er i Stand til at fremkomme med Forslag egnet til paa rimelig Maade at skelne mellem den almindelige Formuetilvækst og den af Krigskonjunkturerne skabte Merformue, er der neppe noget til Hinder for at tage det Spørgsmaal under Overvejelse. Jeg forstod

det ærede Medlem saaledes i Gaar, at det var det, det ærede Medlem tilsigtede med sit Forslag, men naar det ærede Medlem pure afviser Finansministerens Forslag om at lade Merformuen blive betragtet som skattepligtig Indtægt, saa spørger man uvilkaarligt: Hvortil da den store Staahej i Sommer? Det ærede Medlem, der talte paa de Konservatives Vegne, har berørt Spørgsmaalet, men det var, saa vidt jeg erindrer, specielt i Partiet Venstres Presse, at dette Krav blev rejst endog med megen Vægt. Det undrer mig da, at man har rejst dette Krav saa energisk, naar man i det afgørende Øjeblik springer fra. Naa, det har man før set, at stærke Mænd arbejder som Løver i visse Situationer, men knækker sammen i det afgørende Øjeblik.

Det ærede Medlem forklarede, at den Adskillelse, som i vor Skattelovgivning findes mellem almindelig Driftsindtægt og Spekulationsgevinst paa den ene Side og Formueforøgelse ved Salg af egen Forretning, eget Landbrug eller Anlægspapir paa den anden Side, var en naturlig Adskillelse, som burde oprettholdes, og som er i Overensstemmelse med den Praksis, som anvendes i de fleste europæiske Lande. Det sidste er utvivlsomt rigtigt, men jeg forstaa ikke, hvorfor det første skal vedblive at være rigtigt. Det turde være muligt en Gang at røre ved saadanne gamle Afgørelser. Jeg har for min Part altid fundet, at der var et Hul i vor Skattelovgivning paa dette Punkt, og jeg havde det Indtryk i Sommer, at det, Finansministeren vilde, var at fylde Hullet, og det er efter min Opfattelse det, Lovforslaget her gaar ud paa. Det har altid forekommet mig urimeligt, at saadanne Indtægter, som man har haft ved Salg af Forretning eller Ejendom eller Anlægspapirer, ikke skulde henregnes til skattepligtig Indtægt, thi vel kan det siges at være en Omlægning af Formue, men naar der ved denne Omlægning af en Formue paa 100 Kr. indkasseres 125, saa forekommer det mig, at de 25 i første Omgang er en Indtægt, der burde medregnes til den skattepligtige Indtægt, og som først i det næste og de følgende Aar vil blive at betragte som Formue. Der er sikkert delte Meninger om dette Spørgsmaal, og Finansministeren har saaledes haft god Grund til at drage det frem til Overvejelse og Diskussion.

Det forekommer mig, at den væsentligste Indvending mod Kravet om, at de nævnte Formuer skal være skattepligtig Indtægt, er den, at Afvigelsen fra den Behandling, tilsvarende Formueforøgelse har været Genstand for i de foregaaende Krigs-